

Arrest

nr. 136 363 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2012 met referentnummer X.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 maart 2012, in de hoedanigheid van descendent van een Turkse man die in België wettelijk samenwoont met een Belgische vrouw, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 augustus 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 20 september 2012 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2012 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voorna(am)(en): [M.]

Nationaliteit: Turkse

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter stelt dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belgische onderdaan, de Belg moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (...) Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen: wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2: worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen".

Om de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, de stiefmoeder van de betrokkene, aan te tonen worden de volgende documenten voorgelegd:

-Attest dd. 21.03.2012 van het OCMW van Antwerpen waaruit blijkt dat de partner van de referentiepersoon, de vader van de betrokkene, van 14.03.2008 tot 04.05.2011 leefloon genoot. Volgens het hierboven vermelde uit artikel 40ter worden deze bestaansmiddelen niet mee in overweging genomen.

-Contracten en loonfiches van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976. De duur van deze tewerkstelling is nooit langer dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Een dergelijke tewerkstelling is dus geenszins stabiel, zoals vereist in artikel 40ter.

De betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de hierboven vermelde voorwaarden voor gezinshereniging uit artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad

van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“Verwerende partij heeft verzuimd een nota en een administratief dossier neer te leggen. Bij gebrek aan tegenargumenten van verwerende partij is het voor verzoeker onmogelijk om er op te antwoorden. Deze memorie kan ook dan ook enkel een opsomming bevatten van de aangehaalde middelen in het inleidend verzoekschrift.

1. In hoofddorde: Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht vervat in artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker wenst mevrouw [A. H.], een Belgische onderdaan, die samenwoont met de heer [C. M.] (vader van verzoeker), te vervoegen. Mevrouw [A. H.] moet daarom, overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, aantonen dat ze over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Mevrouw [A. H.] legt een aantal loonfiches en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met ingang van 3 mei 2011 voor.

Volgens verweerder valt dit contract (genomen in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976) niet onder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omdat de duur van deze tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen en dat men derhalve niet kan spreken van stabiele bestaansmiddelen.

Ten eerste haalt verzoeker aan dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk de bestaansmiddelen vermeldt die niet in aanmerking genomen worden voor gezinshereniging. Wat niet expliciet vermeld wordt in dit artikel, moet dus in aanmerking genomen worden. Het contract "artikel 60, 7 van de organieke wet van O.C.M.W." moet dus in aanmerking genomen worden omdat zij om de volgende redenen niet valt onder de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitsluitingen:

Dit contract valt allereerst niet onder de in punt 2 genoemde middelen. Het is geen leefloon. Artikel 2 van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie bepaalt namelijk dat het recht op maatschappelijke integratie kan bestaan uit een tewerkstelling en/of leefloon, die al dan niet gepaard gaat met een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie. Volgens dit artikel is tewerkstelling dus geen leefloon.

Daarnaast gaat het ook duidelijk niet om (aanvullende) gezinsbijslagen wat kraamgeld, adoptiepremie en kinderbijslag inhouden.

Ook gaat het niet om een financiële maatschappelijke dienstverlening dat onderscheiden wordt van andere vormen van maatschappelijke dienstverlening. Volgens de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid kan maatschappelijke dienstverlening verschillende vormen aannemen, gaande van materiële hulp (financieel, in natura) tot immateriële hulp (bijvoorbeeld juridisch advies, budget-begeleiding, allerlei interventies, hulp inzake tewerkstelling volgens artikel 60, 7 van de organieke wet, enz.).

Dit contract valt ook niet onder de in punt 3 genoemde middelen. Het contract vermeldt in artikel 2 dat "deze overeenkomst voor sociale tewerkstelling is gesloten in toepassing van art. 60, 7 van de organieke wet op het OCMW. Met ingang van 3 mei 2011. Overeenkomstig artikel 7 van de Wet van 5 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten is deze arbeidsovereenkomst gesloten voor onbepaalde duur. Deze overeenkomst neemt van rechtswege een einde wanneer de werknemer 468 arbeidsdagen heeft gewerkt en tengevolge hiervan in regel is met de werkloosheidsuitkeringen".

Het contract opent dus het recht op werkloosheidsuitkeringen, waardoor het niet als een wachtuitkering vermeld in punt 3 beschouwd kan worden.

Ten tweede is het ook volledig onlogisch om iemand die meer dan 120% van het leefloon verdient en die duidelijk werkbereid is uit te sluiten van de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, terwijl punt 3 mensen toelaat die werkloosheidsuitkeringen krijgen als ze aantonen dat ze actief op zoek zijn naar werk. Het zal dus niet de intentie van de wetgever zijn geweest om mensen die een contract in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976 hebben van de wet uit te sluiten.

Het gaat derhalve om een normaal arbeidscontract van onbepaalde duur. Het feit dat het OCMW de werkgever is, verandert niets aan de kwalificatie van het arbeidscontract.

Gelet op het voorgaande meent verzoeker dat verwerende partij geen enkel wettelijk argument heeft om mevrouw [H.] uit te sluiten van gezinshereniging enkel en alleen omdat zij een contract voorlegt dat in het kader van artikel 60, 7 van de organieke wet werd afgesloten. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd bijgevolg door verwerende partij geschonden.

Met betrekking tot deze eerste schending brengt verwerende partij geen enkel tegenargument. Verwerende partij heeft namelijk verzuimd om een nota en het administratief dossier in deze zaak neer te leggen. Door geen tegenargument te leveren lijkt verwerende partij zich neer te leggen bij de argumentatie van verzoeker. Geen enkel element van de redenering van verzoeker wordt door verwerende partij betwist.

2. In ondergeschikte orde: schending van artikel 42 § 1, 2e lid van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/CE van de Raad van 22 september 2003, de motiveringsplicht vervat in artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Uit dit artikel vloeit voort dat indien verwerende partij toch correct geoordeeld zou hebben met betrekking tot de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, quod non, dan nog had ze een concreet, individueel onderzoek moeten voeren en rekening moeten houden met de "bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden." Dit is in casu duidelijk niet gebeurd. Nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij overeenkomstig artikel 42, par. 1, 2e lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd. Bijgevolg schendt verwerende partij duidelijk de materiële motiveringsplicht. Uw Raad oordeelde trouwens reeds in deze zin in arrest nr. 78 310 van 29 maart 2012.

Verzoeker verwijst ook naar artikel 17 van richtlijn 2003/86/CE van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging dat bepaalt: "in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Uit dit artikel blijkt duidelijk dat het recht op gezinshereniging het principe is en voorrang moet krijgen op de uitzondering. Dit werd bevestigd in het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 4 maart 2010 (HvJ C-578/08, Rhimou Chakroun v. Minister van Buitenlandse Zaken, Jur. 2010, I, 1839). Uit dit arrest volgt dat het hanteren van een inkomenseis van 120 % van het minimuminkomen bij gezinshereniging in strijd is met bovengenoemde richtlijn. Lidstaten kunnen wel een bepaald referentiebedrag vaststellen, maar niet een minimuminkomen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. In het arrest verklaart het Hof dat:

"43. Aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan.

(...)

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag

kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

Ook met betrekking tot deze schending bracht verwerende partij geen enkel tegenargument. Ook hier lijkt verwerende partij dan ook de argumentatie van verzoeker te aanvaarden en niet te betwisten.

3. Schending van de motiveringsplicht vervat in artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht

Tenslotte haalt verzoeker ook nog aan dat bij de aanvraag gezinshereniging loonfiches van de vader van verzoeker (die wettelijk samenwoont met mevrouw [H.]) afgegeven werden aan de gemeente. Nergens in de beslissing is hier een motivering over terug te vinden. Toch zijn dit inkomsten die mee in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van stabiele, toereikende inkomsten, wat verwerende partij heeft nagelaten te doen.

Verwerende partij heeft geen nota neergelegd en heeft dus ook niet uitgelegd waarom het deze inkomsten niet in overweging heeft genomen. Verzoeker heeft er nog steeds het raden naar.”

3.2.1. Onderzoek van het beroep wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft

3.2.1.1. De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat verzoeker de in het inleidend verzoekschrift aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel als dusdanig niet heeft weerhouden in zijn synthesesamenvatting.

3.2.1.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.1.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de betreffende beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als descendent ten laste van zijn vader en diens Belgische partner en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeker legde ter staving van zijn verblijfsaanvraag, en de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, inkomsten voor afkomstig van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet). Deze inkomsten worden niet weerhouden, omdat deze tewerkstelling – en bijgevolg evenmin het hieruit voortkomende inkomen – niet stabiel is. Hiertoe wordt gesteld dat de duur van dergelijke tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die de betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen.

Verzoeker betoogt allereerst dat de inkomsten uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet in rekening dienen te worden gebracht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu dergelijke inkomsten niet zijn uitgesloten op grond van deze bepaling. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder in de eerste bestreden beslissing aanvaardt dat inkomsten die voortvloeien uit een dergelijke tewerkstelling in beginsel in rekening kunnen worden gebracht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij aanvaardt de inkomsten uit dergelijke tewerkstelling evenwel niet als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, omdat de tewerkstelling en de daaruit voortkomende inkomsten niet stabiel zijn.

Verzoeker benadrukt verder dat het een normaal arbeidscontract betreft van onbepaalde duur, met aanvang reeds op 3 mei 2011, en dat het gegeven dat het OCMW als werkgever optreedt niets verandert aan de kwalificatie van het arbeidscontract. Hij geeft ook aan dat het volledig onlogisch is om iemand die meer dan 120 % van het leefloon verdient en die duidelijk werkbereid is, uit te sluiten van de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet terwijl gezinshereniging met een persoon die een werkloosheidsuitkering geniet en actief werk zoekt wel worden toegestaan. Hij is van mening dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd miskend, omdat de door hem aangetoonde inkomsten enkel worden geweigerd op grond van het gegeven dat deze afkomstig zijn uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet en dit niet de intentie was van de wetgever.

Het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat de duur van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet nooit langer is dan de termijn die betrokkene nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen, vindt steun in artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet waaruit blijkt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.”

Uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

In casu brengt verzoeker een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur aan ondertekend op 2 mei 2011, met ingang op 3 mei 2011, en dit in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Aldus was er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds sprake van een tewerkstelling gedurende ruim één jaar.

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de Belgische referentiepersoon moet “aantonen” dat hij thans over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen “beschikt”. In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen “zal” beschikken op lange termijn. Zoals eerder gesteld sluit een tijdelijke tewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien thans stabiel en regelmatig kunnen zijn.

Bovendien merkt verweerder zelf op dat na ontbinding van de arbeidsovereenkomst de referentiepersoon bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen die a priori niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder steunt zijn beslissing louter op de vaststelling dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet tijdelijk is en dus niet stabiel is, doch lijkt er aldus aan voorbij te gaan dat het niet zozeer de vraag is of de huidige tewerkstelling stabiel is, het zijn de inkomsten of bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt die stabiel moeten zijn. Verweerder geeft, door aan te geven dat de referentiepersoon na ontbinding van de arbeidsovereenkomst – in de situatie dat hij geen andere tewerkstelling heeft – in ieder geval kan terugvallen op inkomsten uit een werkloosheidsuitkering, die een klassieke sociale zekerheidsuitkering is, zelf aan dat ook in deze situatie verdere inkomsten zullen worden genoten. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de vreemdeling, die is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt. Deze wettelijke voorwaarde moet immers enkel worden vervuld door de vreemdeling die effectief werkloos is, wat in casu niet het geval was. Uit het gegeven dat de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds een aanzienlijke tijd werkte in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet blijkt ook reeds een zekere integratie- en werkbereidheid.

In de situatie zoals deze zich thans voordoet, komt het de Raad kennelijk onredelijk voor, in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, om te besluiten dat geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen op de enkele grond dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet krachtens de wet beperkt is in de tijd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.1.1.4. Verzoeker beroept zich ook nog op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, waar niet blijkt dat verweerder – bij de beoordeling of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen – rekening heeft gehouden met de bij de aanvraag in dit verband tevens voorgelegde loonfiches van de vader van verzoeker. Nu verweerder heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen, is de Raad niet in de mogelijkheid na te gaan of deze volgens verzoeker voorgelegde stukken zich effectief in het dossier bevinden. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden, indien het administratief dossier niet is voorgelegd, de door verzoeker vermelde feiten evenwel als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Gelet op het gestelde in deze wetsbepaling dient het door verzoeker gestelde dat hij bij zijn aanvraag ook loonfiches van zijn vader voorlegde als bewezen te worden geacht. Er blijkt vervolgens niet dat verweerder hiermee rekening hield bij zijn beoordeling of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg eveneens worden aangenomen.

3.1.1.5. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2.2. Onderzoek van het beroep wat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft

Nu verzoeker als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing waarbij hem een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, terugvalt op de situatie waarin hij opnieuw gerechtigd is op een attest van immatriculatie, vereist een goede rechtsbedeling dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer wordt gehaald door een nietigverklaring ervan.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS